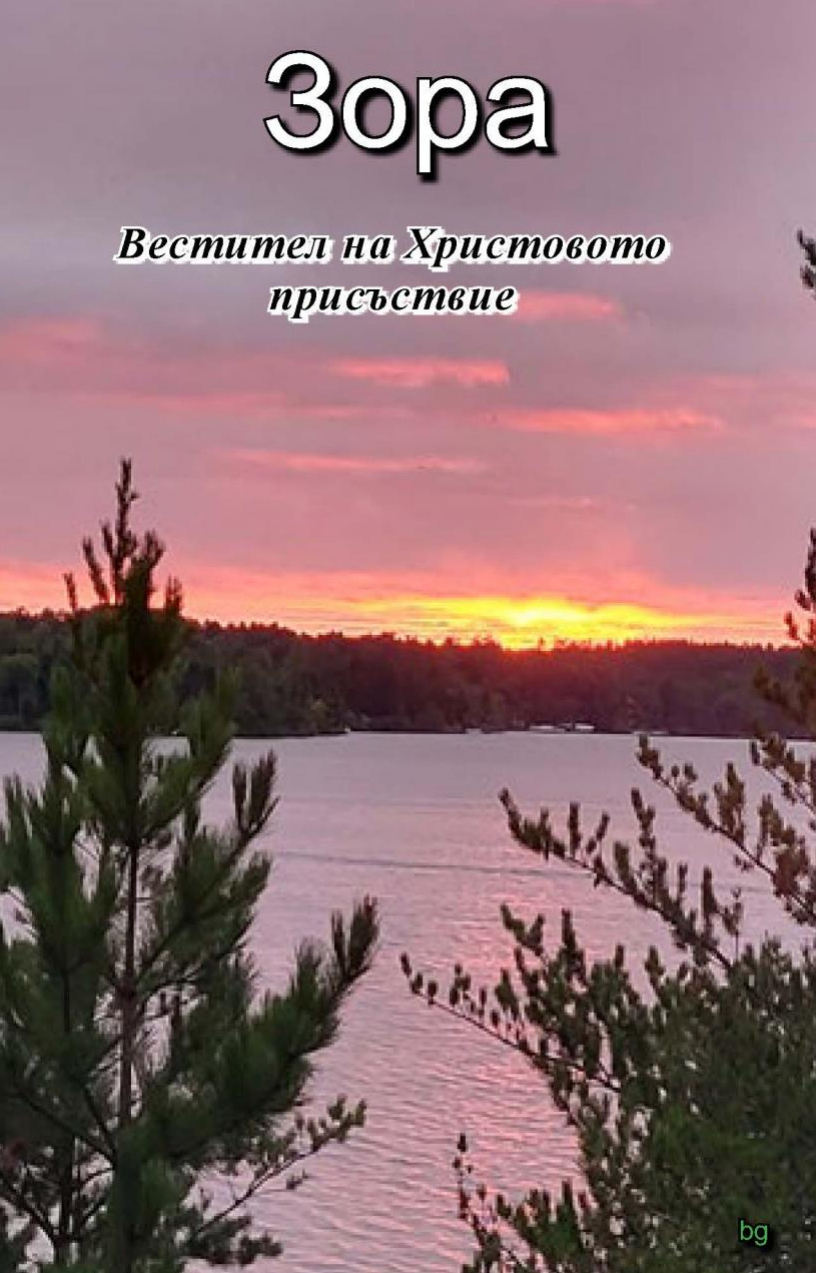

Зора
Вестител на Христовото присъствие
bg

Списание Зора

Ноември 2026 г.

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ 2

Благодарност 2

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ 16

Самуил отправя правосъдие 16
Давид пророкува за царството на Христос 19
Мъдрото решение на Соломон 22
Един цар възстановява 25
Йосафат извършва съдебни реформи 28

ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ 31

„Мислете за тези неща“ 31

Следете текста в Библията си!

Водещ материал

Благодарност

„Всичко, което правите, било то с думи или с дела, правете го в името на Господа Исуса, като благодарите на Бога Отец чрез Него.“
Колосяни 3:17

Няколко държави в различни части на света имат празници и фестивали, посветени на благодарността или на реколтата. В Съединените щати празникът „Ден на благодарността“ се отбелязва на четвъртия четвъртък от ноември, а в Канада – на втория понеделник от октомври. Други държави отбелязват подобни празници в някаква форма по различно време през годината. Всеки специален ден на благодарност е похвално нещо и предоставя възможност да благодарим на нашия Създател за многото благословения в живота. Обаче за християните, които са посветили живота си да служат на нашия любящ Небесен Отец и да вървят по стъпките на Исус, всеки ден трябва да бъде ден на благодарност. „За всичко благодарете“, наставлява апостол Павел. 1 Солунци 5:18

Окуражителните думи на Павел

В писмото си до църквата в Колоса Павел се възползва от още една възможност да насърчи и укрепи събратята си християни към по-дълбоко чувство на благодарност и признателност към Бога за всичките Му щедри благословения. Той

им каза: „Нека мирът на Христос царува в сърцата ви, тъй като като членове на едно тяло сте призвани към мир. И бъдете благодарни. Нека словото на Христос пребъдва сред вас в изобилие, като се поучавате и наставлявате един друг с всяка мъдрост чрез псалтири, химни и песни от Духа, като пеете на Бога с благодарност в сърцата си.“ След това, както е записано в цитирания от нас пасаж от Писанието относно благодарението, той им напомни: „Каквото и да правите, било то с думи или с дела, правете всичко в името на Господа Исуса, като благодарите на Бога Отец чрез Него.“ Колосяни 3:15-17

Както вече бе отбелязано, онези, които са искрено посветени на Господа и на служенето Му, трябва да считат всеки ден за ден на благодарност. Благословенията, които Бог ни дава и които ние ценим толкова високо и пазим с такава любов, ни се дават ежедневно. Затова нашата благодарност за тези благословения не трябва да се отлага, а да се изразява пред Господа преди края на всеки ден, в който сме ги получили. Четем: „От милостта на Господа не сме погубени, защото милосърдието Му не се изчерпва. То е ново всяка сутрин; велика е Твоята вярност.“ (Плачът на ИЙеремия 3:22, 23). Тъй като любовта и милостта на нашия Господ се проявяват към нас всеки ден, наша привилегия е да Му изразяваме благодарността си ежедневно.

Идващото Царство

За онези, които не са запознати с чудесния план и цел на Бога относно бъдещото помирение за

болния от грях и умиращи свят, може да има нежелание да се благодари на Бога. Някои може да са разсеяни от многото проблеми и трудности на ежедневието, както и от многото беди в света около тях. Въпреки това християните, просветени от истината, не се обезсърчават от тези неща. Те признават тези обстоятелства като част от предсказания модел на беди, с които настоящата Епоха на Евангелието сега приключва. Те виждат това велико време на беди като време на подготовка за бъдещото царство на Христос, „новите небеса и новата земя, които Той е обещал, свят, изпълнен с Божията праведност“. (2 Петрово 3:13). Човечеството се подготвя да посрещне божествено установеното царство на правдата, което скоро ще бъде установено над цялата земя. Ето защо бурните облаци на бедите не бива да потискат нашия дух на благодарност, а по-скоро да го усилват.

Една от най-големите причини за нашата благодарност е, че Господ е отворил очите на нашето разбиране, за да осъзнаем значението на това, което в момента се случва навсякъде около нас. Благодарни сме, че живеем в такова време и можем да говорим на нашите приятели и съседи за бързо наближаващото Божие царство под властта на Христос. Това е в съзвучие с написаното от псалмиста Давид. „Всички Твои дела ще Те прославят, Господи, и Твоите светии ще Те благославят. Те ще говорят за славата на Твоето царство и ще разказват за Твоята сила, за да известят на човешките синове Твоите велики дела и славното величие на Твоето царство.“ Псалтир 145:10-12

Божията любов и милост

Освен че сме благодарни, че Господ ни е дал разбиране за Своя славен план за изкуплението на човека, можем да бъдем благодарни и за Неговата любов и милост, дарени на всеки от нас поотделно. Чрез тях, както и чрез силата и влиянието на Светия Дух, Бог ни пази всеки ден в Своята любяща грижа. Той ни е укрепил, за да бъдем верни на „високото призвание на Бога в Христос Исус“. (Филипяни 3:14). Ако сме живели в съответствие с нашите благословени привилегии, всеки ден ще бъде ден на благодарност и ще ни намери да стоим по-твърдо от всякога в нашия посветените живот.

Именно чрез разбирането на Божия чудесен план, разкрит чрез Неговото скъпоценно Слово – Библията, ние успяхме да зърнем част от славата, която се проявява чрез Неговия чудесен характер – Неговата любов, мъдрост, справедливост и сила. Колко ценно е това знание! Пророк Йеремия написа: „Така казва Господ: Нека мъдрият не се хвали с мъдростта си, нито силният – със силата си, нито богатият – с богатството си; но който се хвали, нека се хвали с това, че Ме разбира и познава, че Аз съм Господ, Който проявявам милост, правосъдие и правда на земята; защото в тези неща Аз се наслаждавам, казва Господ.“ Йеремия 9:23,24

Благословена увереност

В горните стихове Бог ни уверява, че се наслаждава да проявява Своята „милост, правосъдие и правда“ към онези, които наистина Го познават. Чрез познаването на посланието на

Евангелието осъзнаваме, че Бог е показал Своята велика любов към човешкото семейство, като е изпратил Своя единороден Син, нашия Господ Исус, да бъде Изкупител и Спасител на обременения с греха свят на човечеството. В Писанията ни се казва, че в крайна сметка този чудесен дар ще бъде оценен от всички хора. Неговите неизмерими благословения ще доведат до възстановяването на живота на всички, които тогава ще приемат даровете на Неговата божествена любов и ще се подчинят на законите на праведното царство, което сега наближава. 1 Тимотей 2:5,6; 1 Йоан 4:14; Исая 26:9; Йеремия 31:34

Относно Божия дар на благодатта, предоставен чрез нашия Господ Исус, апостол Павел провъзгласи: „Нека благодарим на Бога за неизразимия му дар“ (2 Коринтяни 9:15). И ние сме благодарни за този дар заради това, което служението на Исус означава за онези, които се стремят да следват стъпките Му на саможертва. Благодарим също така за знанието за това, какво ще означават Неговото служение и крайната Му саможертва за цялото човечество по време на бъдещото царство на Христос. Тогава Той ще бъде новият цар на земята, който ще се яви в сила и велика слава. (Откровение 5:12, 13; 17:14). Под Неговото управление всички врагове на Бога и на човека ще бъдат унищожени, дори и най-големият враг — смъртта. „Той трябва да царува, докато не постави всички врагове под нозете Си. Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта.“ 1 Коринтяни 15:25, 26

Възстановяване към живот

Когато човечеството се събуди от съня на смъртта в онова бъдещо време и в съответствие с крайния план на Бога, на всеки ще бъде дадена възможността да бъде възстановен до съвършенство и да живее вечно на една съвършена земя. (Йоан 5:28, 29; Деяния на апостолите 24:15) Тогава хората ще разберат, че макар временно да са страдали поради господството на греха и смъртта, Божият план чрез Исус неуморно е напредвал за тяхната вечна радост. Те ще научат също, че Бог се наслаждава да проявява Своята милост към тях, за което те с радост ще Му благодарят. Йеремия 9:24

Истинските последователи на нашия Господ Исус от деня на Петдесетница насам са имали голямата радост и привилегията да страдат и да умрат заедно с Него. На тях е дадено обещанието, че ако останат верни на завета си за посвещение, те също ще живеят и ще царуват с Христос в Неговото бъдещо царство. Във второто си писмо до възлюбения си Тимотей апостол Павел казва: „Вярно е това слово: защото, ако сме умрели с Него, ще и живеем с Него; ако страдаме, ще и царуваме с Него.“ 2 Тимотей 2:11,12

Първосвещеник и Добър Пастир

Един от най-важните аспекти на нашата християнска вяра, за който можем да благодарим, е нашият Господ Исус – нашият съчувстващ и любящ Първосвещеник, който беше „съпричастен към нашите немощи“ (Евреи

4:14,15). Той е и нашият Добър Пастир, който нежно ни води. Исус каза: „Аз съм добрият пастир; добрият пастир дава живота си за овцете. … Аз съм добрият пастир; познавам овцете Си, и овцете Ми Ме познават, както Отец Ме познава и Аз познавам Отца; и Аз давам живота Си за овцете.“ Йоан 10:11,14,15

Като християни ние признаваме, че Исус е нашата Глава, а ние сме членове на Неговото тяло. (1 Коринтяни 12:12; Ефесяни 4:15,16; Колосяни 1:18). Като наша Глава Той ни насочва по пътя, по който трябва да вървим, и по начина, по който можем да Му служим. Ако вървим вярно по стъпките Му и Му се подчиняваме, вече няма да следваме собствената си воля, нито ще се стремим да вървим по собствените си пътища. (1 Петрово 2:21-23). Ще се стремим да познаваме Божията воля и да следим за Неговото ръководство в живота ни. Римляни 12:2; Ефесяни 6:6

Ако вършим Божията воля като „призвани“ от Него, всичко ще съдейства за наше добро и ще имаме мир в ума и сърцето си. (Римляни 8:28; Филипяни 4:7). Каква благословение е това в днешния свят на хаос и страх. Това е Божият мир, който царува в сърцата на всички онези, които чрез вяра в Христос се уповават на заслугата на Неговата жертва като „одежда на праведност“ (Исая 61:10; Филипяни 3:9). По този начин ние се подчиняваме изцяло на изпълнението на волята на Небесния Отец, изразена чрез Неговия дар, който надхвърля всяко описание. Павел каза: „За Него, за Когото са всички неща и чрез Когото са всички неща,

като доведе много синове до слава, беше подобаващо да усъвършенства [да доведе до пълно развитие] чрез страдания водача на тяхното спасение. Защото и Този, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от едно; затова Той не се срамува да ги нарича братя.“ Евреи 2:10,11

Войници на Христос

Като християнски войници под ръководството на нашия вожд Исус, трябва да избягваме заблудите на този настоящ зъл свят. „Чули сте ме да проповядвам неща, които са потвърдени от много надеждни свидетели. Сега преподавайте тези истини на други надеждни хора, които ще могат да ги предадат на други. Понасяйте страданията заедно с мен, като добър воин на Христос Исус. Воините не се обвързват с делата на гражданския живот, защото тогава не могат да угодят на офицера, който ги е набрал.“ 2 Тимотей 2:2-4

Апостол Павел увещава християните: „Облечете се с цялата Божия броня, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу плът и кръв, а срещу началствата, срещу властите, срещу владетелите на тъмнината на този свят, срещу духовните сили на злото във висшите места.“ Ефесяни 6:11,12

След това апостолът очертава необходимата броня, от която ще се нуждаем, за да водим добрата борба на вярата. Той казва: „Затова облечете се с всяка част от Божията броня, за да можете да устоите на врага във време на злото.

Тогава след битката ще продължите да стоите твърдо. Застанете твърдо, като си препашете колана на истината и облечете бронята на Божията праведност. Като обувки обуйте мира, който идва от Евангелието, за да бъдете напълно подготвени. В допълнение към всичко това, вдигнете щита на вярата, за да отблъснете огнените стрели на дявола. Поставете спасението като шлем и вземете меча на Духа, който е Божието слово.“ Ефесяни 6:13-17

Нашият Водач

Много сме благодарни, че имаме нашия скъп Господ Исус като Водач на великото спасение, към което сме призвани. Като следваме Неговото ръководство и като носим цялата Божия броня, както сме били увещавани да правим, ще бъдем предпазени от падане. Продължаваме да се радваме на славната надежда, която ни е представена в Евангелието. Друга важна черта на тази велика надежда е, че в подходящото време, ако останем верни до смърт, ще бъдем съединени с Исус като наш небесен Жених (2 Коринтяни 11:2). Като бъдещи членове на Неговата невеста ще имаме благословената привилегия, чрез силата и властта на идващото царство на Христос, да поканим бедното, стенащо творение да участва в чудесните благословения, които са приготвени за него. Четем: „Духът и невестата казват: Ела! И който чуе, нека каже: Ела! И който е жаден, нека дойде. И всеки, който иска, нека вземе безплатно от водата на живота.“ Откровение 22:17

Светият Дух

Християните трябва да бъдат благодарни и за служението на Светия Дух в тяхна полза. Като сме родени от Божия Свят Дух за нов живот в Христос Исус, ние сме натоварени да проповядваме Евангелието, или благата вест, за идващото царство (Матей 24:14). Свидетелството на Светия Дух ни уверява, че сега сме считани за Божии деца. „Защото Духът Му се съединява с нашия дух, за да потвърди, че сме Божии деца. И тъй като сме Негови деца, ние сме и Негови наследници. Всъщност, заедно с Христос ние сме наследници на Божията слава. Но ако искаме да споделим Неговата слава, трябва да споделим и Неговите страдания.“ Римляни 8:16,17

Печатът на Духа е Божието уверение, че ако изпълним нашата част, Той няма да допусне нищо да ни попречи да постигнем това, към което ни е призовал чрез Христос Исус. По този начин Павел ни насърчава: „За да бъдем за похвала на Неговата слава, ние, които първи повярвахме в Христа. В Когото и вие повярвахте, когато чухте словото на истината, Евангелието на вашето спасение; в Когото, след като повярвахте, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието.“ Ефесяни 1:12,13

Светият Дух служи и чрез Словото на истината, както е изложено в Писанията. Изказваме голяма благодарност за скъпоценното Слово на нашия любящ Небесен Отец. Без него не бихме знаели нищо за славната истина, свързана с божествения план и цел. Нека винаги ценим

Библията, защото тя е духовната храна, която продължава да ни поддържа. (Йоан 6:35). Нейните пророчества ни просветляват относно времената, в които живеем, а обещанията ѝ ни вдъхновяват и насърчават да продължаваме вярно по пътя на правдата, дори до смърт. (Откровение 2:10). Библията също очертава божествената воля за нас и обяснява смисъла на нашите изпитания. Колко уместно е написал псалмистът: „Твоето слово е светилник за краката ми и светлина за пътя ми.“ Псалом 119:105

Словото на Господа и Неговата изобилна грижа в нашия живот са велики причини за нашата благодарност към Него. „О, колко обичам Твоя закон! Той е моето размишление през целия ден. Ти чрез Твоите заповеди си ме направил по-мъдър от враговете ми, защото Ти са винаги с мен. Имам повече разум от всичките ми учители, защото Твоите свидетелства са моето размишление. Разбирам повече от древните, защото пазя Твоите наставления.“ Псалтир 119:97-100

Божието Слово е вечно

Чудесното Божие Слово придава нов смисъл и цел в живота на Неговия народ. Неговият съвършен закон, свидетелствата, наредбите и заповедите са насоки на Истината. В тази връзка псалмистът Давид пише: „Законът на Господа е съвършен, обръщащ душата; свидетелството на Господа е верно, което прави простите мъдри. Наредбите на Господа са прави, радват сърцето; заповедта на Господа е чиста, просветлява

очите.“ Към това той добавя: „Страхът [на иврит: благоговение] от Господа е чист, траещ завинаги; съдбите на Господа са истински и напълно праведни. По-желан е от злато, да, от много чисто злато; по-сладък е и от мед и пчелна пита. Освен това чрез тях се предупреждава Твоят слуга; и в спазването им има голяма награда.“ Псалтир 19:7-11

Нека всички да бъдем благодарни за привилегиите на служението, на които сме се радвали по време на нашия християнски път. Радост е да разпространяваме благата вест за Царството и да отдаваме живота си за братята. Именно чрез този труд на любовта ние показваме на нашия Небесен Отец искреността на желанието си да Го познаваме и да Му служим. (1 Йоан 3:16; Евреи 6:10). Това трябва да бъде голям повод за благодарност, че ни са дадени възможности да покажем, че сме посветени на служението и на изпълнението на Неговата воля в нашия живот.

Вярата ще ни позволи да преместим планини от трудности, които иначе биха ни попречили да оставим светлината ни да блести за благословение на другите. Искаме вяра, която няма да ни позволи да скрием светлината на Истината под крина с духа на безразличието. Матей 5:14-16

Хвала и благодарност

Хвалата и благодарността са тясно свързани в Библията. Благодарността е израз на признателност към Бога за всички богати благословения, с които Той ни обсипва ден след

ден. Можем да изразим благодарността си към Него в уединението на собствените си мисли и сърца, както и в присъствието на Неговия народ. Да хвалим означава да отдаваме слава, да възхваляваме или да почитаме. Можем да хвалим Бога в молитвите си. Можем също да Го хвалим, като разгласяваме добродетелите на Неговия славен характер.

Петър пише: „Вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, особен народ, за да възвестявате добродетелите на Този, Който ви е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина.“ (1 Петрово 2:9). Ние възвестяваме хвалата на Господа, като говорим за Неговите чудесни дела и както е показано в скъпоценното учение за Неговия славен план. Ние Го възхваляваме, като свидетелстваме за Неговата любов, както е илюстрирана в дара на Неговия Син, и за това, което този дар, който не може да се опише с думи, означава за нас сега и ще означава в бъдеще по отношение на благословенията и радостите, които скоро ще дойдат за цялото човечество. Йоан 3:16,17

Макар че е уместно да изразяваме благодарността си към Господа в молитвите си и да Го възхваляваме за Неговата доброта, ние също така показваме признателността си за всичко, което Той е направил за нас, чрез вярност в изпълнението на Неговата воля. Благодарим на Бога за Неговата любяща грижа, когато с нашето отношение показваме, че имаме вяра в Неговите обещания за благодат, която помага във всеки момент на нужда. (Евреи 4:16). Това е богато благословение, с което Господ

обсипва онези, които се посвещават изцяло на изпълнението на Неговата воля. Нашите думи на благодарност биха били лишени от съществено значение, ако сърцата ни не бяха напълно предадени на Господа и не Му се доверявахме изцяло да задоволи всичките ни нужди. Филипяни 4:19

Павел пише: „Радвайте се винаги в Господа; и пак казвам: Радвайте се. Нека вашата сдържаност бъде известна на всички хора. Господ е близо. Не се тревожете за нищо; но във всичко чрез молитва и молба с благодарност изказвайте вашите искания пред Бога. И Божият мир, който надминава всяко разбиране, ще пази сърцата ви и умовете ви чрез Христос Исус.“ Филипяни 4:4-7

Нека всеки ден се възползваме от възможността да благодарим от сърце на нашия любящ Небесен Отец, Който ни е призовал от тъмнината в чудесната светлина на Истината. Апостол Павел го е изразил добре в нашия встъпителен стих: „И каквото и да правите, с думи или с дела, всичко правете в името на Господа Исуса, като благодарите на Бога Отец чрез Него.“ Колосяни 3:17

Урок за 1 ноември

Самуил отправя правосъдие

Ключов стих: „Самуил каза на всички израилтяни: Ако се връщате към Господа с цялото си сърце, тогава се отървете от чуждите богове и от Астартите и се посветете на Господа и служете само на Него, и Той ще ви избави от ръката на филистимците.“
1 Царе 7:3

Избрани стихове:
1 Царе 7:3-11, 15-17

През този период от историята на Израил Самуил беше техният съдия, избран от Небесния Отец. В това си положение той беше призован да раздава правосъдие сред народа, а също и да го насърчава да служи на Бога с цялото си сърце. Това не беше лека задача за Самуил, поради склонността на народа да попада в греховете и нечестивите практики на езическите си съседи. По това време, в частност, Израил беше виновен, че се покланяше на боговете на филистимците. Поради това Бог позволи те да бъдат подчинени на тази нация.

С течение на времето израилтяните започнаха да осъзнават, че поради липсата си на вярност към Бога не получаваха Неговите благословения

и закрила и „се оплакваха пред Господа“. (1 Царе 7:2). Самуил, като видя това, изрече думите, съдържащи се в нашия ключов стих. В думите му забелязваме, че са поставени три конкретни изисквания, за да може Израил да бъде избавен от ръцете на филистимците и да се върне към пълната благосклонност на Бога. Принципите, съдържащи се в тези думи, са напълно приложими и към днешните християни, които може да се окажат временно отклонени от завета си с Бога.

Самуил заяви, че Израил първо трябва да се отрече от лъжливите, езически богове, които почиташе. Първата заповед, дадена първоначално на Израил, беше: „Да нямаш други богове освен Мен.“ (Изход 20:3). Не можеше да се очаква Бог да ги благослови, ако те дори не Го почитаха, а вместо това се обръщаха към безсилни и лъжливи богове. Като християни ние не бихме си помислили да почитаме буквално лъжлив бог. Въпреки това в света има много неща, които могат да се превърнат в „богове“ за нас – неща, които бихме могли да идолизираме и да почитаме в по-голяма или по-малка степен. Те могат да включват такива неща като земни богатства, светско положение, влияние, способности и други подобни „богове“ на този настоящ зъл свят. Тези неща трябва да бъдат отхвърлени от нас, ако желаем да бъдем в Божията благосклонност.

Второто изискване, поставено от Самуил, беше, че израилтяните трябва да подготвят сърцата си да служат на Господа. Смисълът на думата „подготвят“ е да утвърдят или да насочат. В това

се съдържа мисълта, че когато отстраняваме лъжебоговете от живота си, каквито и да са те, фокусът на сърцето ни трябва да се утвърди или насочи единствено към нашия Небесен Отец и Неговата воля за нас. Същността на посвещението на християнина е да изпълняваме Божията воля във всяко преживяване в живота, доколкото ни позволяват силите. За да направим това, е необходимо сърцата ни постоянно да бъдат насочени към Него и към Неговите благосклонни планове за нашето крайното благословение.

Последната стъпка, която Самуил посочи в наставленията си към израилтяните, беше, че те трябва да служат на Бога и само на Него. Това предполагаше дела от тяхна страна – спазване на различните разпоредби на Закона и активно служене на Бога. За християнина е също толкова вярно, че служенето на Бога и на Неговата кауза е условие за получаване на пълното Му благословение. Апостол Яков казва: „Вярата без дела е мъртва.“ Яков 2:20

Библейски уроци

Урок за 8 ноември

Давид пророкува за царството на Христос

Ключов стих: „Давид царуваше над целия Израил и съдеше и вършеше правосъдие сред целия си народ.“
1 Летописи 18:14

Избрани библейски текстове:
2 Царе 23:1-7; 1 Летописи 18:14

Праведното царуване на Давид над Израил, както е посочено в нашия ключов стих, се основаваше на факта, че той справедливо прилагаше Божиите закони сред народа. В това се предвещаваше идващото царуване на правдата на Исус Христос и Неговата невеста – църквата. Когато ангел Гавриил съобщи на Мария за предстоящото раждане на Исус, той ни разкри тази важна истина, като каза: „Ти ще … родиш син и ще го наречеш Исус. … И Господ Бог ще му даде престола на баща му Давид.“ Лука 1:31,32

Малко преди края на царуването на Давид и преди да заспи в смъртта, той говори пророчески за бъдещото царство на Христос, както е записано в 2 Царе 23:1-7. В стихове 1 и 2 Давид казва, че е „помазан от Бога на Яков“ и че „Духът на Господа“ е бил с него, направлявайки думите му като цар над Божия избран народ. Исус, в началото на Своето земно служение, направи

подобно изявление относно себе си, цитирайки пророк Исая: „Духът на Господа е върху мен, … Той ме е помазал.“ (Лука 4:18). И в случая с Давид, и в случая с Исус, това, че са имали Божието помазание и Неговия Дух, е било гаранция, че те са избрани от Небесния Отец за владетели над Неговия народ.

Давид продължава, като казва, че този, който е избран да властва над хората, трябва да бъде праведен и да властва с благоговение пред Бога (2 Царе 23:3). Този, който се ръководи по този начин, казва той, „ще бъде като утринната светлина, когато изгрява слънцето, дори в утро без облаци“ (2 Царе 23:4). Това отново са пророчески думи, които говорят за Христос. Той е „светлината на света“ (Йоан 9:5). Светлината символизира просветлението на Истината и така ще бъде и в царството на Христос. Той ще изгрее, символично казано, като слънцето, за да просвети човечеството към познанието за Бога и Неговите пътища. Това също ще бъде време без бурните облаци на бедите, които днес се срещат по цялата земя – както казва Давид: „утро без облаци“.

По собствено признание Давид знаеше, че неговото царуване „не беше такова пред Бога“ (2 Царе 23:5). Тоест, това не беше мирен период без облаци. Голяма част от царуването на Давид премина в борба срещу враговете на Израил. И все пак, в същия стих той се позоваваше на обещанието за Божия „вечен завет, уреден във всичко и сигурен: защото това е цялото ми спасение и цялото ми желание“. Тук Давид говореше за вечния Авраамов завет, в който Бог

обеща, че в подходящото време ще дойде потомък, чрез когото ще бъдат благословени всички родове на земята (Битие 12:3; 22:18). Въпреки че беше от рода на Юда – племето, чрез което беше обещан този потомък, – Давид пророчески говореше за един бъдещ ден, когато по-великият потомък на Авраам ще се появи на сцената.

Апостол Павел говори за потомството от обещанието на Авраамовия завет с тези думи: „Обещанията бяха дадени на Авраам и на неговото потомство. Той не казва: „и на потомствата“, като се отнася за мнозина, а по-скоро за един: „и на твоето потомство“, тоест Христос.“ (Галатяни 3:16). Именно чрез това заветно споразумение Давид и цялото човечество накрая ще кажат: „Това е цялото ми спасение и цялото ми желание.“

Библейски уроци

Урок за 15 ноември

Мъдрото решение на Соломон

Ключов стих: „Целият Израил чу за съда, който царят беше произнесъл, и се бояха от царя, защото видяха, че в него имаше Божия мъдрост да съди.“
3 Царе 3:28

Избрани стихове:
3 Царе 3:16-28

След смъртта на Давид синът му Соломон беше помазан за цар на Израил. Желаейки да следва вярно стъпките на баща си, Соломон потърси Божията помощ. Той каза: „Дай ми сега мъдрост и знание, за да мога да излизам и да влизам пред този народ.“ (2 Летописи 1:10). Виждайки смиреното състояние на сърцето на Соломон и благородното му желание, Бог удовлетвори молбата му и му даде голяма мъдрост, като каза: „за да съдиш народа Ми, над който те поставих за цар.“ 2 Летописи 1:11

Почти веднага мъдростта на Соломон беше подложена на изпитание. Перефразирайки 3 Царе 3:16-22 – Две жени се обърнаха към царя по един изключително сериозен въпрос. И двете живееха в една и съща къща и всяка от тях беше родила дете само три дни след другата. В къщата живееха само те и новородените им деца. Детето на втората жена беше живяло само

няколко дни и умря през нощта. Осъзнавайки това, тя отиде в стаята на първата жена, която спеше. Взе живото дете от до спящата майка и сложи мъртвото дете в ръцете ѝ. Когато майката на живото дете стана на сутринта, видя мъртвото дете в ръцете си и отначало помисли, че е нейното. Почти веднага обаче тя разбра, че това не е нейното дете, а на другата жена. Тя каза това на жената, която беше взела живото ѝ дете през нощта, но жената отрече да е сторила нещо нередно и твърдеше, че живото дете всъщност е нейното. Така и двете жени свидетелстваха пред царя, че живото дете е тяхно, а мъртвото дете принадлежи на другата.

Великата мъдрост на Соломон се прояви в отговора му към двете жени. Той каза: „Донесете ми меч.“ И те донесоха меч пред царя. И царят каза: „Разрежете живото дете на две и дайте половината на едната, а половината – на другата.“ (3 Царе 3:24, 25). На пръв поглед такъв отговор изглежда отблъскващ за човешкия ум. Обаче, както ще видим от реакцията на двете жени, Соломон нямаше намерение да извърши такова жестоко деяние. Благодарение на мъдростта, която беше придобил от Бога, той знаеше, че истината ще излезе наяве именно заради начина, по който те ще отговорят. Жената, която беше истинската майка на живото дете, не можеше да понесе мисълта за предложението на царя да раздели детето. Тя с радост заяви, че ще отстъпи детето на другата жена, за да не бъде убито. От друга страна, майката, чието дете беше умряло и която жестоко беше подменила двете деца,

хладнокръвно отговори, че за нея ще е добре, ако царят раздели живото дете. 3 Царе 3:26

Това беше всичко, което цар Соломон трябваше да чуе. Той предаде живото дете на законната му майка, невредимо. (3 Царе 3:27). Нашият ключов стих показва, че вестта за мъдрите действия на Соломон бързо се разпространи из целия Израил. Най-важното е, че народът ги призна като Божия мъдрост. Наистина, Божията мъдрост във всички векове е отвъд човешкото разбиране. „О, колко са велики Божиите богатства, мъдрост и знание! Колко е невъзможно за нас да разберем Неговите решения и пътища!“ Римляни 11:33

Библейски уроци

Урок за 22 ноември

Един цар възстановява

Ключов стих: „И царят назначи за нея един служител, като каза: Възстанови всичко, което беше нейно, и всички плодове на нивата от деня, в който тя напусна страната, чак досега.“
4 Царе 8:6

Избрани стихове:
4 Царе 8:1-6

Нашият урок е продължение на разказа, който се намира в 4 Царе 4:8-37, в който пророк Елисей възкреси сина на една жена от Сунам. След като направи това, Елисей съобщи на жената, че в земята Израил ще има глад в продължение на седем години. Той ѝ препоръча да вземе семейството си и да отиде да живее другаде, докато гладът не отмине. Тя направи така, напусна дома си в Израил и се засели в земята на филистимците. 4 Царе 8:1,2

В края на седемте години жената се върна в Израил, но откри, че къщата ѝ, земята ѝ и имуществото ѝ са били отнети от други хора по време на отсъствието ѝ. „Тя отиде да се обърне към царя, за да си върне къщата и земята.“ (4 Царе 8:3). Въпреки че името на царя не е посочено, най-вероятно става дума за израилския цар Йорам. По Божие провидение, докато жената се приближаваше към царя, той разговаряше с Гехази, слугата на Елисей. Гехази

разказваше на цар Йорам за всички чудесни чудеса, които Елисей беше извършил. Докато Гиезий разказваше на царя как Елисей беше възкресил сина на една сунамска жена , тя, заедно със сина си, се приближи към групата, за да моли за къщата и земята си. Въодушевен, Гиезий възкликна: „Господине мой, о, царю, това е жената, а това е синът ѝ, когото Елисей възкреси.“ 4 Царе 8:5

Можем само да си представим учудването на всички присъстващи – жената, нейният син, слугата на Елисей и царят – докато събитията, които се бяха случили през годините, се разкриваха пред всички тях. Елисей дори не беше присъствал на тази среща, а все пак именно той беше участвал във всички събития, които ги бяха събрали пред царя. Нашият ключов стих казва, че като чу всичко, което се беше случило, цар Йорам назначи специален служител, който трябваше да се погрижи къщата, земята и имуществото на жената да бъдат възстановени.

Нашият урок е нещо повече от просто история с щастлив край. Той подходящо илюстрира благословенията на идващото царство на Христос тук, на земята. По-ранното възкресяване на сина на жената сочи към момента, когато ще се състои възкресението на цялото човечество. Исус говори за това време, когато „всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат“. Йоан 5:28, 29

Седемгодишният глад в земята Израил илюстрира факта, че човекът, като цяло, е живял в глад за истина и праведност, откакто нашите

първи родители паднаха в грях. Точно както жената напусна Израел, за да се засели в земята на един от враговете на Израел, така и човекът, отхвърлен от Божията благосклонност, откакто грехът влезе в света, е бил принуден да живее под властта на „княза на този свят“ – Сатана. Славното заключение на историята, в което къщата, земята и имуществото на жената бяха възстановени, показва, че щом гладът за праведност в този свят приключи, на човека ще му бъде възстановено „това, което беше изгубено“ по времето, за което се говори като за „възстановяването на всичко“. Лука 19:10; Деяния на апостолите 3:21

Библейски уроци

Урок за 29 ноември

Йосафат извършва съдебни реформи

Ключов стих: „[Той] каза на съдиите: Внимавайте какво правите, защото не съдите за човека, а за Господа, Който е с вас в съда.“
2 Летописи 19:6

Избрани стихове:
2 Летописи 19:4-11

Йосафат беше един от малкото праведни владетели на Юдовото царство, състоящо се от две племена. По-конкретно, по време на своето царуване той въведе няколко реформи, свързани с правосъдието и съденето. Тези важни въпроси бяха изпаднали в хаос и корупция под злите царувания на предишните царе. Той знаеше, че възстановяването им е от решаващо значение за целта му да върне народа „обратно при Господа, Бога на бащите им“. 2 Летописи 19:4

Първото нещо, което Йосафат направи, беше „да постави съдии в земята, във всички укрепени градове на Юда“ (2 Летописи 19:5). Също толкова важно, както е посочено в нашия ключов стих, той ги наставляваше да внимават много да не съдят според човека, а да го правят „за Господа“, Който щеше да ги води в съденето. Той продължи наставленията си, като им напомни, че не трябва да има „лицеприятие“ или „приемане

на подаръци“, или подкупи, докато произнасят присъди. Това би се считало за „беззаконие пред Господа, нашия Бог“. 2 Летописи 19:7

Тук има поуки за Божия народ днес. Въпреки че все още не е дошло времето за всеобщия съд над сърцата на хората пред Господа, сега е времето християните да съдят собственото си състояние пред Него. Апостол Павел ни съветва да „съдим себе си“, като поправяме живота си, за да „не бъдем съдени“ строго от нашия Небесен Отец. (1 Коринтяни 11:31). Това „съдене“ на себе си обхваща много неща – нашите решения по тесния път, начина, по който прекарваме времето си, как използваме средствата си, какъв характер развиваме, начина, по който служим на Господа, нагласите и действията ни спрямо братята ни и човечеството като цяло, както и всички други аспекти на нашия живот. Както царят наставляваше съдиите от своето време, така и ние, когато съдим споменатите по-горе неща, трябва да се стремим да го правим според Божията воля и път, а не според човешките. Трябва също така да съдим, без да търсим „лицеприятие“ или „дарове“ от светски или плътски характер, които биха могли да отклонят нашето съждение от Божия стандарт за праведност.

Йосафат възложи на левитите и свещениците специална съдебна задача — да разглеждат спорове и конфликти между хората, както и конкретни нарушения на Закона. Това беше особено отговорна задача, тъй като в някои случаи щеше да включва налагането на наказания. Понякога щеше да се налага да се

вземат решения дори по въпроси на живот и смърт. При такива обстоятелства изнасянето на праведен и справедлив съд щеше да бъде от жизненоважно значение. Царят специално посъветва тези съдии да действат „в страх от Господа, с вярност и с чисто сърце“ (2 Летописи 19:9). Той също така ги окуражи, като каза: „Действайте смело, и Господ ще бъде с онези, които вършат добро.“ 2 Летописи 19:11

Подобно на тези специални съдии, онези от Божия народ днес, които са верни в настоящото съдене на делата в собствения си живот, ще получат специална привилегия и голяма отговорност в следващия век. Заедно с Христос, своята Глава, те ще „съдят света в правда“ по време на хилядолетния съдебен ден на Христовото царство. Деяния на апостолите 17:31

„Мислете за тези неща“

„Накрая, братя, всичко, което е истинно, … честно, … праведно, … чисто, … любезно, … добро; ако има някаква добродетел и ако има някаква похвала, мислете за тези неща.“
Филипяни 4:8

В Библията има много места, които подчертават важността на нашите мисли и необходимостта да преценяваме правилно начина си на мислене. В Книгата на Притчите ни се казва, че както човек „мисли в сърцето си, такъв е той“ (Притчи 23:7). С други думи, развитието на нашия характер се влияе в голяма степен от мислите, на които позволяваме да се задържат в съзнанието ни.

Писанията обясняват, че „няма праведен, нито един“, защото „всички съгрешиха и не достигат славата на Бога“ (Римляни 3:10, 23). Всички ние сме наследили несъвършенството и греха, които се предават от поколение на поколение поради неподчинението на Адам към Бога. Апостол Павел заявява: „Чрез един човек [Адам] грехът влезе в света, а чрез греха — смъртта; и така смъртта премина върху всички хора, защото всички са съгрешили“ (Римляни 5:12). В днешно време нашето несъвършенство ни засяга не само физически, но и психически, включително и в мисленето ни.

Настоящото небесно призвание

В днешно време има „небесно призвание“, което Бог изпраща. Той кани хората да Му отдадат сърцата си и доброволно да се принесат като живи жертви „ “ – свети, приемливи и угодни на Бога. (Евреи 3:1; Притчи 23:26; Римляни 12:1). Те биват увещавани: „Не се съобразявайте с този свят, а непрестанно се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да можете да разберете каква е Божията воля – какво е право, благоугодно и съвършено [пълно]“. Римляни 12:2

Осъзнавайки, че сме несъвършени и част от греховното човечество, може да се чудим дали Бог би приел принасянето на самите нас в жертва пред Него. Павел успокоително заявява: „Помислете за собственото си призвание. Малко от вас бяха мъдри според човешките стандарти, малко бяха влиятелни, малко бяха от благородно потекло. Но Бог избра онова, което е … незначително в света, онова, което е презряно, онова, което е нищо, … за да не може никой да се хвали пред Бога.“ 1 Коринтяни 1:26-29

Господ не налага наказания или други присъди върху онези, които в момента не чуват или не отговарят на небесното призвание. Те ще имат възможност в царството, което скоро ще дойде на земята, да „се научат на правдата“. Исая 26:9

Да насочим мислите си

Бог сега работи с бъдещите членове на „малкото стадо“ – онези, които са отговорили на небесното призвание. Той се обръща към сърцата им и не принуждава никого да изпълнява волята Му.

Апостол Павел пише: „Бог е, Който действа във вас и да искате, и да вършите по Неговата добра воля.“ Филипяни 2:13

Важна част от тази работа, за която всеки от нас носи индивидуална отговорност, е правилното насочване на нашите мисли. Не трябва да пренебрегваме мислите, върху които се замисляме, а напротив – трябва да се научим да ги дисциплинираме и да ги подхранваме с чистата и полезна духовна храна, която се съдържа в Божието Слово. (Псалтир 1:1-3; 119:11-18, 103-105). Господ ни познава не само по нашите думи и дела, но и по нашите мисли. (Псалтир 94:11; 139:2). Светите мисли ще ни водят към свети думи и праведно поведение, които ще бъдат угодни на нашия Небесен Отец. Освен това, колкото повече посвещаваме „делата си на Господа“, толкова повече мислите ни ще бъдат правилно укрепени. Притчи 16:3

Мъдрият цар Соломон е написал: „Пази сърцето си с цялото си усърдие, защото от него произтичат изворите на живота.“ (Притчи 4:23). В цялото Писание сърцето се използва, за да символизира нашата воля, намерения и мотиви. Те, които управляват всичките ни мисли, думи и дела, трябва постоянно да се поддържат чисти и насочени към Бога. Въпреки че волята ни е управляващата сила в нас, тя също е подложена на влияния. Ако мислите ни станат нечисти, несправедливи или нечестиви, силата на волята ни се отслабва. Затова е важно да следваме наставленията на Писанията относно характера на мислите, които си позволяваме да мислим.

Божието Слово, действащо върху сърцата и умовете ни, трябва да ни води към внимателно проучване на мислите ни. Всяка мисъл, върху която се замисляме, ще окаже влияние върху думите и поведението ни. Следователно апостол Павел настоява мислите ни да бъдат специален обект на нашата загриженост, грижа и бдителност; както и необходимостта да „подчиняваме всяка мисъл на покорството към Христос“. 2 Коринтяни 10:5

Значението на праведното сърце

За нас е от най-голямо значение да развием сърце, което е угодно на Бога. В Проповедта на планината Исус даде урок за важността на развиването на добро сърце. Той каза: „Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изважда доброто; а злият човек от злото съкровище на сърцето си изважда злото; защото от изобилието на сърцето му говори устата му.“ (Лука 6:43-45). Сърцето ни, което е ръководното начало на ума и мислите ни, е отражение на нашия характер; а устата и думите ни са външното изражение на този характер.

Последователите на Господа, които обновяват, пречистват и очистват сърцата си, се наричат „тези, които са осветени в Христос Исус, призвани да бъдат светии“, и „общността на Неговия Син Исус Христос, нашия Господ“ (1 Коринтяни 1:2, 9). Като сме започнали делото по преобразуването на сърцето си, за да вършим волята на Господа, е от решаващо значение ежедневно да преценяваме всяка своя мисъл, дума и дело.

Да забравяме миналото

По-рано в писмото си до братята във Филипи Павел, говорейки за себе си, ни дава ценен пример за подражание, като казва: „Не че вече достигнах или вече съм съвършен; но се стремя напред. … Едно нещо правя: забравям онова, което е зад мен, и се простирам към онова, което е пред мен; и се стремя напред към целта, към наградата на високото призвание на Бога в Христос Исус.“ (Филипяни 3:12–14). Павел ни казва да забравим нещата, които са зад нас, включително нашите предишни земни амбиции и надежди. Нека приложим тези изявления лично към себе си и „да имаме такова съзнание“. Филипяни 3:15

Исус също даде важен урок относно опасността от „поглеждане назад“ към миналите неща. Това стана, когато Той каза на учениците Си: „Следвайте Ме.“ Някои от тях отговориха с не особено ентусиазиран отговор, на което Исус отвърна: „Никой, който е сложил ръката си на плуга и поглежда назад, не е годен за Божието царство.“ Лука 9:59-62

Да „положиш ръката си на ралото“ беше израз, който означаваше поемането на определена работа. Когато някой буквално оре нива, е жизнено важно да не поглежда назад, в противен случай орането бързо ще завърши с катастрофа. Тук Исус използва израза „да поглеждаш назад“, за да посочи опасността от желанието или копнежа по някое от нещата, които неговите последователи вече бяха решили да оставят зад себе си, за да Го следват.

Преди Бог да унищожи град Содом, Той изпрати ангел да предупреди Лот и семейството му. Ангелът им каза: „Бягайте, за да спасите живота си; не поглеждайте назад, … иначе ще бъдете погубени.“ (Битие 19:12-17). На следващата сутрин, когато слънцето изгряваше, Господ унищожи града Содом, но жената на Лот не се подчини на посланието на ангела; тя погледна назад и загина. (Битие 19:23-26). Лот и семейството му не бяха обвинени, че са участвали в злите практики на содомитите. Вината на жената му беше, че се беше обърнала назад. Тук думата „погледна“ е превод на еврейска дума, която означава да гледаш с удоволствие, благосклонност или грижа.

Исус предупреди своите последователи: „Помнете жената на Лот“ (Лука 17:32). С други думи, трябва да насочим нашите желания и цели към небесните неща, а не към земните. По този повод Павел пише: „Насочвайте мислите си към небесните неща, а не към земните. Защото вие сте мъртви, и вашият живот е скрит с Христос в Бога.“ (Колосяни 3:2,3). Ако останем верни до смърт, „ще бъдем удовлетворени“, когато се събудим при славното първо възкресение. (Псалтир 17:15; Откровение 20:6). Затова нека не поглеждаме назад към предишните си земни цели или амбиции, а вместо това да „се стремим към това, което е пред нас“ – към небесните неща. Филипяни 3:13

Мисли, ръководени от молитвата

Необходимостта от молитвата като водач на нашите мисли се подчертава и от апостол Павел.

(Филипяни 4:6). Ако живеем в тясно общение с нашия Небесен Отец, трябва да сме толкова благодарни за Неговите благодеяния и благословения, на които вече се радваме, че няма да искаме по-големи благословения. Вместо това трябва да желаем просто да благодарим, осъзнавайки, че вече сме получили не само повече, отколкото заслужавахме от ръцете на Господа, но и повече, отколкото бихме могли да поискаме или да си представим. Ефесяни 3:20

По този начин нашите молби трябва все повече да се отнасят към благодат, мъдрост, възможности да служим на Господа и на братята, както и към помощ в изграждането на нашия характер по подобие на Божия възлюбен Син. С такива мисли можем напълно да се доверим, че обещаният „Божият мир, който надминава всяко разбиране, ще пази сърцата ни и… мислите ни в Христос Исус“. (Филипяни 4:7). Колкото повече „Божият мир“ обитава в сърцето ни, толкова повече ще ни се помага да държим далеч от ума си тревогите и смутовете на света. Дори когато сме заобиколени от трудни обстоятелства, ще имаме мир, който почива върху Божията върховна мъдрост и сила.

Изпитване на мислите ни

С „Божия мир“, който властва в сърцата ни, трябва да изпитваме всичките си мисли. Колко лесно е да позволим на нашия паднал, несъвършен, естествен ум да се наложи. Когато това се случи, то бързо може да допусне мисли за завист, натрапчивост, злословие, злоба, раздори, гордост или суета да навлязат в ума ни,

отнемайки ни времето и вниманието. Всички те трябва непрекъснато да бъдат отблъсквани. Вместо това трябва да каним в ума си праведни и чисти мисли. Ако те изпълнят ума ни, те ефективно ще прегражда пътя и ще попречат на злото да се върне. Псалтир 63:5-7; 143:5

Точно както осигуряваме буквална храна за физическото си тяло, за да поддържаме здравето му, така трябва да даваме на мислите си духовна храна, за да насочим ума си в правилна и здравословна посока. Тази духовна храна е жизненоважна за развитието на сърце и характер, които да бъдат угодни на Господа.

Дали е вярно?

В нашия тематичен текст от Филипяни 4:8 Павел обяснява как трябва да проверяваме и преценяваме мислите си. Той започва с думите: „Накрая, братя, всичко, което е истинно.“ Първият въпрос, който трябва да си зададем относно дадена мисъл, която може да таим, е: „Дали това е истина?“ Любовта към истината е самата основа на праведния живот. Ако съчувстваме на лъжи или преувеличения или се замисляме върху тях, дотолкова оскверняваме сърцето си. И обратно, ако сме „препасани с истината“, сърцата и умовете ни ще бъдат подготвени да отдадем приемливо служение на Бога. Ефесяни 6:14

Божият народ трябва да бъде толкова съгласен с праведността, че всичко, което е лъжливо или невярно в думи, мисли или дела, да ни се струва обидно и да ни причинява болка. Искреността, следователно, трябва да бъде първият критерий,

който да прилагаме към всеки въпрос, преди да си позволим да се замисляме върху него. Не трябва да губим времето и вниманието си, преследвайки въображаеми неща, заблуди, измислици или слухове. Това е безполезно и може да причини голяма вреда както на другите, така и на нас самите.

Да имаме истински мисли се отнася по принцип към всичко в живота. Това ще насърчи любов към правото и истината, както и сърдечно противопоставяне на всичко, което е опорочено. Този принцип е особено приложим към нашата духовна храна — тоест към това, в което вярваме. В този смисъл първият ни въпрос трябва да бъде: дали това е вяра, основана на Божието Слово, или до някаква степен е замърсена с „традиции“ на човеците, предназначени да „отменят Божието слово“? Марк 7:13

Псалмистът, говорейки за Бога, пише: „Ти желаеш истина в сърцето“, тоест искреност на сърцето. (Псалом 51:6). Нека култивираме любов към истината, и то на всяка цена. Нека отделим време да проверим, с помощта на Библията, всичко, което приемаме за факт. Псалтирът също ни казва, че Божията „истина ще бъде твой щит и броня“. Псалтир 91:4

Честно ли е това?

В текста, който разглеждаме, Павел споменава втори критерий за нашите мисли: „Всичко, което е почтено [благородно или достойно]“. Трябва да подлагаме на внимателен преглед мислите си, когато те възникват, и да отказваме да се

замисляме върху онези , които е непочтено членовете на тялото на Христос да таят. Някои неща може да са верни, но да не са почетни, и тяхната истинност не трябва да им дава място в ума ни, ако не издържат този втори тест. Например, в ежедневните новини се съобщава за много престъпления, които са верни и често се представят с графични подробности. Въпреки това не трябва да позволяваме на мислите си да се задържат върху всички тези подробности и да ги пресяват.

По-скоро нека умовете ни бъдат насочени към обещанията, че в царството „няма да навредят, нито да погубят на цялата Ми свята планина“ или в царството, и че „Бог ще изтрие всички сълзи от очите им; и няма да има вече смърт, нито скръб, нито плач, нито ще има вече болка: защото предишните неща са преминали.“ (Исая 11:9; Откровение 21:1-5). Колко по-почтителни са тези мисли от Божието Свещено Слово.

Справедливо ли е?

Третата категория мисли, които Павел ни призовава да имаме, е: „Всичко, което е справедливо“, или равноправно. Някои мисли може да са верни и честни по отношение на принципите, но все пак да не са справедливи или равноправни спрямо другите. Например, някой може да ни каже нещо за трето лице, което е вярно и дори изразено по достоен начин. И все пак то може да се отрази несправедливо, неравноправно спрямо третото лице. Ако е така, не бива да се замисляме върху тази мисъл, нито да я повтаряме на някой друг. Вместо това

трябва незабавно да я отхвърлим, като приложим наставлението: „Любовта не прави зло на ближния; затова любовта е изпълнение на закона.“ Римляни 13:10

Чисто ли е?

Следващата категория мисли, които Павел ни съветва да имаме, е „всичко, което е чисто“, тоест целомъдрено, непорочно. Много неща могат да са верни или справедливи, но да не са чисти по намерение. Такива мисли са строго забранени според това вдъхновено правило.

Например, една мисъл трябва да се счита за нечиста, ако в нея има егоизъм или гордост, или ако се проявява завист, ревност или злоба, независимо дали е вярна, честна и справедлива. Ако си позволим да се замисляме върху такива нечисти мисли, те ще доминират все повече в сърцето ни и ще нарушават преценката ни за нещата.

За да определим дали една мисъл е чиста или не, трябва да я съпоставим с Божието Слово и с принципите, които се преподават в него. В Писанията многократно се посочва, че мъдростта, думите и заповедите на Бога са чисти. Псалтир 12:6; 19:8; 119:140; Притчи 30:5; Яков 3:17

Чистите, свети мисли ще породят в нас свети думи и ще ни помогнат значително да развием праведно поведение. От друга страна, ако позволим на мислите си да бъдат нечисти или нечестиви, способността ни да говорим и да действаме правилно ще бъде отслабена. Трябва

да се стремим да подчиним мислите си и да ги обучаваме по начин, който все повече ще ни преобразува в подобие на славния характер на нашия Господ. 1 Коринтяни 9:27; Римляни 12:2

Прекрасно ли е това?

Павел продължава: „Всичко, което е възхитително.“ Това, върху което размишляваме, насърчава ли божественото качество на любовта? Нашите мисли трябва да дават предимство на възхитителното и достойно за любов, което ще ни издигне духовно. Колкото повече нашите мисли се съсредоточават върху благородния живот на личностите, описани в Библията, и върху благородните усилия на онези около нас, толкова повече ще приличаме на Бога. Върховният пример за „прекрасен“ и благороден живот е този на нашия Господ Исус. Той е нашият „възлюбен, … първи сред десет хиляди. … Той е напълно прекрасен.“ (Песен на песните 5:10-16). Като насочваме мислите си строго и изцяло към теми, които са „прекрасни“, ще станем по-близък образ на Исус.

Дали е с добра слава?

Павел продължава да изпитва нашите мисли, като казва: „Всичко, което е с добра слава.“ „Добра слава“ означава, че се говори добре за нещо или че то има добра репутация. В единадесета глава от Посланието към евреите животът на верните мъже и жени, живели по времето на Стария Завет, се описва като такъв, който е придобил „добра слава“. (Евреи 11:2, 39). Те бяха похвалени не защото са имали съвършени дела, а заради вярата си в Бога и

Неговите обещания, която се проявяваше чрез делата им. Библейският разказ за техните преживявания и вяра трябва да бъде постоянен източник, върху който да се съсредоточават мислите ни.

„Добрата слава“ сама по себе си е в подкрепа на евангелското послание. Евангелието е „блага вест“, „блага вест за голяма радост“ (Лука 2:10). Пророк Исая, говорейки пророчески за последователите на Господа по време на настоящата Евангелска епоха, написа: „О, Сионе, който носиш блага вест [на иврит: да възвестяваш радостна новина]“. (Исая 40:9). „Добрата вест“ за царството, което скоро ще дойде за благословение на цялото човечество, трябва да бъде важна част от мислите, върху които се замисляме, и от това, което споделяме с другите. Матей 6:10; 24:14

Има ли някаква добродетел или похвала?

Павел завършва текста на нашата тема, като ни увещава: „Ако има някаква добродетел и ако има някаква похвала, мислете за тези неща.“ Думата „добродетел“ носи смисъла на морална доброта или съвършенство. Трябва да преценяваме внимателно мислите си и да се замисляме само върху онези, които са добродетелни и достойни за похвала пред Бога. Това означава много повече от просто въздържане от неистински, нечестни, несправедливи или нечисти мисли.

Псалмистът описва този, който е развил този добродетелен, по-висок стандарт, като „този, който живее с честност, който върши праведни

дела и който говори истината пред себе си. Този, който не клевети с езика си, който не причинява зло на ближния си и който не унищожава репутацията на приятеля си. … който спазва думата си, дори когато това боли, и не се отклонява.“ (Псалтир 15:1-5). Апостол Петър ни напомня, че сме призвани към „слава и добродетел“ и че „с цялото си усърдие прибавете към вярата си добродетел“. 2 Петрово 1:3,5

Нашият стандарт и цел

Не можем да се надяваме да постигнем съвършен контрол над мислите си в този живот, но можем да направим това наш стандарт и постоянна цел. В същата степен, в която гледаме на този стандарт и ежедневно се стремим да отговаряме на него, в същата степен ще открием, че умът ни се укрепва и правим напредък в „подчиняването на всяка мисъл на послушанието [съгласието и подчинението] на Христос“. 2 Коринтяни 10:5

Нашето подчинение на Бога и на Христос е доброволно подчинение, вдъхновено от нашата любов, благодарност, увереност и доверие в тяхната висша мъдрост. Нашата главна радост трябва да бъде в това да научаваме и да изпълняваме Божията воля. Това е много повече от простото следване на определен набор от правила, като „Трябва“ и „Не трябва“. Това е стремеж да виждаме нещата от Божията гледна точка, да прилагаме лично Божиите принципи и да обичаме Бога над всичко (Марко 12:30). Лоялността на сърцето към Бога изисква усилие.

Това трябва да бъде нашият първи и постоянен дълг.

Дори най-преданите от Божия народ, най-развитите по характер, ще се нуждаят от заслугите на Христовата праведност, приписани им, докато не бъдат усъвършенствани при първото възкресение. Едва в умовете ни, във волята ни, „старите неща“ са започнали да отминават и „всичко е станало ново“. (2 Коринтяни 5:17). Тази велика промяна ще бъде напълно осъществена едва когато „това смъртно се облече в безсмъртие“, когато това тленно бъде възкресено в нетление — възкресено в слава, в сила, като божествено, духовно същество. 1 Коринтяни 15:53, 54

Междувременно, за да бъдем счетени за достойни за „слава, чест и безсмъртие“, трябва да покажем готовност на ума си и искрено желание да бъдем всичко, което Господ иска от нас. (Римляни 2:7). По никакъв начин това не може да бъде по-добре демонстрирано пред Господа и пред нас, нито да се окаже по-полезно за другите, освен чрез строго наблюдение на всичките ни мисли. Нека това бъде нашето ежедневно размишление.